



**Република Србија**  
**АПЕЛАЦИОНИ**  
**СУД У БЕОГРАДУ**  
**Кж1 83/22**  
**24.2.2022. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**, у већу састављеном од судија Зорана Савића, председника већа, Весне Петровић и Здравке Ђурђевић, чланова већа, са судским саветником Иреном Јушковић, као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ, одлучујући о жалбама окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Слободана Илића, изјављеним против пресуде Основног суда у Вршцу К.бр. 181/21 од 16.11.2021. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Илића, дана 24. фебруара 2022. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈАЈУ СЕ** као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Слободана Илића, а пресуда Основног суда у Вршцу К.бр. 181/21 од 16.11.2021. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Вршцу К.бр. 181/21 од 16.11.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ, па је осуђен на казну затвора у трајању од 4 године и 1 месец, у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 14.06.2021. године до упућивања окривљеног на издржавање казне затвора.

Окривљени АА ослобођен је плаћања паушалног доприноса, а обавезан је да надокнади све трошкове кривичног поступка, о чијој ће се висини одлучити посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Илић, из свих законских разлога, са предлогом да се побијана пресуда у потпуности укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се побијана пресуда у потпуности преиначи и окривљени АА ослободи од оптужбе, те да бранилац буде обавештен о

седници већа другостепеног суда;

-окривљени АА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји његову жалбу.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктж.бр. 92/22 од 03.02.2022. године предложио је да се одбију као неосноване жалбе окривљеног и његовог браниоца и да се побијана пресуда потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Илића, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом и жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду мишљење надлежног јавног тужиоца, датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Жалбе су неосноване.

Наводима жалбе браниоца окривљеног истиче се да побијана пресуда садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, јер су разлози пресуде противречни изреци, а разлози о чињеницама су нејасни у знатној мери противречни, што све чини пресуду неразумљивом. Даље се жалбом истиче да првостепени суд није прихватио главне доказне предлоге одбране, нити је дао ваљане разлоге о одбијању доказних предлога, па је повређено право окривљеног на одбрану и нарушено начело једнакости у кривичном поступку, те се оспорава се оцена доказа коју је дао првостепени суд, као и налаз и мишљење судског вештака психијатра др. Жељка Милићевића и указује да је вештак сачинио налаз и мишљење супротно правилима струке и упустио се у процену структуре личности што није посао вештака психијатра, већ психолога, те се истиче да је суд повредио кривични закон, јер је остало нејасно да ли се ради о кривичном делу ситне крађе или тешке крађе, јер првостепени суд није утврдио вредност телефона економско-финансијским вештачењем.

Жалбом окривљеног побија се првостепена пресуда тако што се понавља његова одбрана и истиче да је осуђен само због тога што је Ром и што је раније осуђиван, те да првостепени суд није правилно оценио изведене доказе и самим тим погрешно је утврдио и чињенично стање.

По оцени Апелационог суда у Београду побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, имајући у виду да је првостепени суд о свим одлучним чињеницама у образложењу пресуде дао јасне, аргументоване и непротивречне разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности, неразумљивости и нејасноће, изрека пресуде је јасна и разумљива, садржи све што у смислу одредаба ЗКП-а треба да садржи, а увидом у списе предмета утврђује се да не постоји знатна противречност између онога што се наводи о садржини записника о исказима датим у поступку и самих тих записника.

По оцени овог суда, неосновани су жалбени наводи којима се истиче да је побијаном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 4 ЗКП, имајући у виду да је пресуду донео судија који је био члан ванпретресног кривичног већа Основног суда у Вршцу које је одлучивало по жалби браниоца окривљеног против решења Основног суда у Вршцу којим је окривљеном одређен притвор, а што по оцени овог суда није разлог за изузеће судије, имајући у виду да је судија у овом случају учествовао у доношењу одлуке о одређивању притвора, при чему се утврђује само постојање основане сумње, чије постојање је неопходно приликом одлучивања о притвору, што значи да није утврђиван већи облик сумње од постојања основане сумње, односно није дошло до упуштања већа другостепеног суда у оцену кривице окривљеног.

Неосновани су наводи жалбе којима се истиче да суд није дао разлоге због чега није прихватио предлоге одбране у вези са извођењем доказа, имајући у виду да је по оцени овог суда правилно првостепени суд детаљно и јасно образложио због чега је одбио предлоге одбране у вези вештачења телефона и саслушања сведока, а осим тога предлози за извођење доказа подлежу оцени првостепеног суда у погледу њихове основаности, односно значаја за потпуно и правилно утврђивање чињеница које су предмет доказивања, те у том циљу суд није обавезан да изведе све предложене доказе, па су супротни жалбени наводи оцењени неоснованим.

По оцени овог суда, правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање тако што је делимично прихватио одбрану окривљеног у делу у којем је сагласан са изјавом оштећене ББ и сведока ВВ, док у осталом делу није прихватио одбрану, јер је у супротности са осталим изведеним доказима. Наиме, правилно је првостепени суд прихватио исказ оштећене ББ, а при томе чињеницу да је управо окривљени истраго мобилни телефон од оштећене, суд је утврдио и на основу исказа сведока полицијског службеника ВВ, увидом у криминалистичко-техничку фотодокументацију од 14.06.2021. године, као и потврде о привремено одузетим предметима од 14.06.2021. године, коју је окривљени потписао, а из које произилази да се телефон оштећене ББ налазио код окривљеног АА, те на основу увида у потврду о враћеним предметима од 14.06.2021. године и налаза и мишљења вештака др. Жељка Милићевића, из кога произилази да окривљени у време извршења кривичног дела није био под дејством наркотика и да је његова способност да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима била очувана, да иако је одлука да узме телефон донета вероватно за прибављање средстава за куповину хероина, она није донета услед болести зависности, те да кривично дело које се окривљеном ставља на терет није у узрочној вези са узимањем наркотика, па нема медицински оправданих разлога за изрицање мере из области мере безбедности обавезног лечења. У вези с тим, правилно првостепени суд није прихватио примедбе браниоца на налаз и мишљење вештака да треба одредити ново вештачење, а што се понавља у жалби браниоца окривљеног, имајући у виду да је вештак изјавио да структуру личности може да процењује психолог на основу одређених тестова, али структуру личности сасвим оправдано може да процењује и психијатар, познавајући испитаника, након завршеног или обављеног лекарског испитивања, те је у том смислу правилно првостепени суд нашао да је вештак овлашћен и стручан да се изјасни да ли је употреба наркотика у узрочној вези са извршеним кривичним делом и да евентуално предложи одређену меру безбедности, јер задатак вештака и није био да утврђује структуру личности окривљеног, па је

правилно првостепени суд налаз вештака прихватио као стручан и јасан, а што је прихватио овај суд, због чега су супротни жалбени наводи оцењени неоснованим.

Такође, правилно првостепени суд није прихватио записник о препознавању лица од 29.06.2021. године као доказ, с обзиром да је оштећена ББ на главном претресу изјавила да се окривљени у тренутку када јој је узео телефон окренуо, да је видела његов лик и одећу у којој је био и након тога, заједно с полицијом, кренула за окривљеним и да га је тада видела и препознала, што је потврдио и окривљени, па је суд правилно закључио да накнадно препознавање у полицијској станици Вршац није извршено у складу са одредбама члана 90 и 100 ЗКП, с обзиром да је оштећена већ раније на описан начин препознала окривљеног, па накнадно препознавање није ни било нужно.

Дакле, на основу напред наведених доказа правилно је првостепени суд закључио да је окривљени АА извршио инкриминисане радње за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, при чему је првостепени суд довољно разветлио одлучне чињенице и за свој закључак дао јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и овај суд, а жалбени наводи окривљеног и његовог браниоца којима се даје сопствена анализа доказа нису од утицаја на другачију одлуку овога суда и оцењени су неоснованим.

На правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ, а што наводима жалби није доведено у сумњу, јер је суд правилно утврдио да коришћење ноћних услова, када није било пролазника, прилажење с леђа оштећеној и истрзање мобилног телефона из руке оштећене представља нарочито дрзак начин на који је окривљени поступио. Што се тиче вредности телефона правилно је првостепени суд вредност телефона утврдио прихватањем исказа оштећене која је изјавила да је телефон био стар 4 године и да је у то време вредео око 10.000,00 динара, а што је прихватио и овај суд, због чега су супротни жалбени наводи оцењени неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији Апелациони суд у Београду је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена и овим околностима је дао адекватан значај. Тако од олакшавајућих околности узео је у обзир да је окривљени лице без имовине, без запослења, а као отежавајућу околност његову вишеструку ранију осуђиваност, коју је детаљно навео у образложењу побијаног решења, па је правилно нашао да су испуњени услови из члана 55а став 1 тачка 1 КЗ, јер из извештаја из казнене евиденције произилази да је окривљени осуђиван два пута казном у трајању од најмање 1 године за кривично дело учињено са умишљајем и то пресудом Основног суда у Вршцу К.бр. 313/18 од 20.12.2018. године, због кривичног дела из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци и пресудом Основног суда у Вршцу К.бр. 330/18 од 23.05.2019. године, због кривичног дела из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ на казну затвора у трајању од 1 године. Стога је правилно, узевши у обзир

напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности, првостепени суд окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 4 године и 1 месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 14.06.2021. године до упућивања окривљеног на издржавање казне затвора, а за овакву своју одлуку у образложењу пресуде првостепени суд је дао разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд, а који жалбеним наводима окривљеног и његовог браниоца нису доведени у сумњу.

Имајући у виду степен кривице окривљеног и околности под којима је кривично дело извршено и по налажењу овог суда изреченом казном затвора у потпуности ће се остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 КЗ, а оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Са свега напред наведеног, а на основу одредбе члана 457 Законика о кривичном поступку, овај суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар**  
**Ирена Јушковић,с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Зоран Савић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Јасмина Ђокић